

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Annotatie HR 27 mei 2016, NJ 2017/312 (Van de Booren/Grenkefinance)

Hijma, J.

Citation

Hijma, J. (2017). Annotatie HR 27 mei 2016, NJ 2017/312 (Van de Booren/Grenkefinance). *Nederlandse Jurisprudentie*, 2017(37), 4911-4914. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/59515>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/59515>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

formuleerd. Indien het hof niet van belang heeft geacht of Grenkefinance, gelet op die omstandigheden, wist of behoorde te weten dat haar aanvaarding te laat was, heeft het blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting (zie hiervoor in 3.3.2). Indien het oordeel van het hof niet aldus moet worden verstaan, is in het licht van de genoemde stellingen onbegrijpelijk zijn oordeel dat Grenkefinance niet wist of behoorde te weten dat haar aanvaarding te laat was.

3.3.5 Nu de onderdelen 1.1–1.3 slagen, behoeven de onderdelen 1.4–1.6 geen behandeling.

3.4.1 Onderdeel 3 komt op tegen het oordeel van het hof dat Van de Booren op grond van ongerechtvaardigde verrijking de schade van Grenkefinance moet vergoeden, bestaande in de som van de lease-termijnen over de periode tussen de ontbinding van de overeenkomst en de retournering van het lcd-scherm. Het onderdeel klaagt dat het hof bij de vaststelling van de schade van Grenkefinance ten onrechte geen rekening heeft gehouden met door Grenkefinance bespaarde rentes en andere voordelen als gevolg van de ontbinding, althans zijn oordeel in dat opzicht onvoldoende heeft gemotiveerd.

3.4.2 Indien na verwijzing (wederom) tot de conclusie wordt gekomen dat de leaseovereenkomst tussen Grenkefinance en Van de Booren tot stand is gekomen, faalt het onderdeel. Uitgaande van het bestaan van de onderhavige leaseovereenkomst (die in dit verband op een lijn gesteld kan worden met een huurovereenkomst), brengt art. 7:225 BW immers mee dat de lessee (huurder) die na het einde van de overeenkomst de zaak gedurende een bepaalde periode onrechtmatig onder zich houdt, een vergoeding verschuldigd is gelijk aan de leasetermijnen (huurprijs) over die periode. In zodanig geval wordt de schade van de lessor (verhuurder) derhalve naar objectieve maatstaven berekend (vgl. HR 24 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1782, NJ 2013/540).

3.4.3 Indien echter na verwijzing geconcludeerd wordt dat tussen Van de Booren en Grenkefinance geen leaseovereenkomst tot stand is gekomen, bestaat geen grond voor (analoge) toepassing van art. 7:225 BW. Dan zal in het licht van de omstandigheden van het geval geheel opnieuw beoordeeld moeten worden of en in hoeverre is voldaan aan de maatstaven van art. 6:212 BW.

3.5 Onderdeel 2 klaagt dat het hof het beroep van Van de Booren op reflexwerking van de Colportagewet ten behoeve van 'kleine ondernemers', ten onrechte heeft afgewezen. Het onderdeel faalt.

De Colportagewet is met ingang van 13 juni 2014 komen te vervallen bij de inwerkingtreding van afdeling 6.5.2B BW (de art. 6:230g-6:230z BW), waarin Richtlijn 2011/83/EU betreffende consumentenrechten is geïmplementeerd. Zowel de Colportagewet (oud) als afdeling 6.5.2B BW heeft betrekking op overeenkomsten tussen, kort gezegd, een handelaar en een consument (laatstgenoemde is in de Colportagewet aangeduid als 'particulier'). Bij de parlementaire behandeling van afdeling 6.5.2B BW is de vraag

aan de orde geweest of de bescherming van deze afdeling ook zou moeten gelden voor 'kleine ondernemers', maar daarvan is uitdrukkelijk afgezien (zie de citaten opgenomen in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 3.22.1). Ook de Colportagewet was toegesneden op de bescherming van consumenten (zie onder meer *Kamerstukken II* 1970/71, 11 106, 3, p. 7, en *Kamerstukken II* 1971/72, 11 106, 7, p. 9 en 12; vgl. ook de in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 3.21 geciteerde antwoorden van de minister op Kamervragen). De Colportagewet bevatte daartoe onder meer een specifiek vormvoorschrift, inhoudende dat de overeenkomst op straffe van nietigheid moest worden neergelegd in een ondertekende akte (art. 24), en dat de consument nog een bedenktijd had van acht dagen na ontvangst van die akte (art. 25). Deze vormvereisten brengen mee dat duidelijkheid moet bestaan over de hoedanigheid van de wederpartij van de handelaar. Een en ander staat eraan in de weg om deze formele eisen uit de Colportagewet (analoog) toe te passen op overeenkomsten met andere wederpartijen, zeker met een moeilijk af te bakenen groep als 'kleine ondernemers', en dat geldt eveneens voor de door Van de Booren bepleite reflexwerking van deze regels via een algemene bepaling als art. 6:248 BW of art. 6:162 BW.

4. Beslissing

De Hoge Raad:

vernietigt het arrest van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 14 oktober 2014;

verwijst het geding naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden ter verdere behandeling en beslissing;

veroordeelt Grenkefinance in de kosten van het geding in cassatie, tot op deze uitspraak aan de zijde van Van de Booren begroot op € 497,37 aan verschotten en € 2.600 voor salaris.

Noot

1. Na bezoek van een colporteur vult winkelster Van de Booren een aanvraagformulier in, waarin zij aan Grenkefinance aanbiedt een lcd-scherm te leasen. Het aanbod geeft aan dat het drie weken bindt. Na ruim vier weken aanvaardt Grenkefinance het aanbod.

Van de Booren laat de facturen onbetaald. Grenkefinance acht een leaseovereenkomst tot stand gekomen, die zij ontbindt wegens wanprestatie. Van de Booren retourneert het scherm pas enkele jaren later. Grenkefinance eist betaling van de maandelijkse leasebedragen, deels op grond van contract (periode vóór ontbinding) en deels op grond van ongerechtvaardigde verrijking (periode na ontbinding).

Kantonrechter en gerechtshof achten een leaseovereenkomst aanwezig en wijzen de vordering grotendeels toe. In het voetspoor van A-G Wissink vernietigt de Hoge Raad het arrest van het

hof, met verwijzing van het geding ter verdere behandeling en beslissing.

2. In het arrest zijn drie onderwerpen aan de orde: (I) te late aanvaarding van een aanbod (par. 3-6); (II) ongerechtvaardigde verrijking (par. 7); (III) een mogelijke reflexwerking van de Colportagewet (par. 8-10).

3. *Aanbod.* Het kost enige moeite Van de Booren in de rol van aanbieder te zien; sociaal-economisch is juist Grenkefinance de aanbiedende partij. Juridisch doet Grenkefinance echter slechts een 'uitnodiging tot het doen van een aanbod'; zij reikt gegadigden een aanvraagformulier aan dat, ingevuld en ingediend, rechtens het aanbod constitueert. Om een overeenkomst te doen ontstaan, moet die aanvraag nog door Grenkefinance worden geaccepteerd (art. 6:217 BW).

4. *Te late aanvaarding.* Een aanbod kan zelf aangeven hoe lang het van kracht is (art. 6:217 lid 2 BW). In casu is het na drie weken vervallen (r.o. 3.1 onder v); de aanvaarding – na ruim vier weken – kwam dus te laat, zodat in principe geen overeenkomst is ontstaan. De wet kent echter een correctie voor situaties waarin de aanbieder begrijpt of behoort te begrijpen dat het voor de acceptant niet duidelijk was dat zijn verklaring te laat was. De aanvaarding geldt dan toch als tijdig gedaan, tenzij de aanbieder de acceptant onverwijld mededeelt dat hij het aanbod als vervallen beschouwt (art. 6:223 lid 2 BW).

Het hof acht dit correctief van toepassing. Uit de aanvaardingsbrief van Grenkefinance ("Hierbij bevestigen wij u dat, na levering van het lease object, het contract van kracht is.") had – aldus het hof – Van de Booren moeten begrijpen dat Grenkefinance ervan uitging dat zij het aanbod geldig had aanvaard. Om de totstandkoming van het contract te voorkomen, had Van de Booren dus moeten melden dat zij het aanbod vervallen achtte, wat zij heeft nagelaten (hof, r.o. 7.9).

5. Kwestieus is de *achtergrond* van Grenkefinances contractgerichte houding. Voor art. 6:223 lid 2 BW gaat het er niet om of de wederpartij laat blijken dat zij van contractuele binding uitgaat, maar is cruciaal dat (de aanbieder begrijpt of moet begrijpen dat) de wederpartij zich niet realiseert dat haar reactie te laat is. Anders gezegd: het gaat hier niet om totstandkomingsvertrouwen in algemene zin, maar specifiek om (aanwezig te achten) vertrouwen op totstandkoming *door tijdige reactie*. Ware het anders, dan zou iedere aanvaardingsverklaring waarin de wederpartij – al dan niet sluw – een tijdprobleem onvermeld laat, art. 6:223 lid 2 BW reeds in stelling brengen. Vergelijk art. II.-4:207 (2) van het Draft Common Frame of Reference, dat op niet-normale overbrenging is toegesneden.

Dat Grenkefinance ervan uitgaat dat haar acceptatie *op tijd* is, valt uit haar brief niet op te maken. De omstandigheden duiden eerder op het tegendeel: de brief is meer dan een week te laat, terwijl Grenkefinance het aanvraagformulier zelf heeft geregigeerd en dus geacht mag worden terdege met

de – heldere – termijn van drie weken bekend te zijn. De zienswijze van het hof lijdt daarom schipbreuk (r.o. 3.3.4).

Anderzijds kan niet (met Van de Booren) worden gezegd dat als de termijn helder is en de overbrenging normaal verloopt, er bij de acceptant *nooit* onduidelijkheid over de tijdigheid kan bestaan (r.o. 3.3.3). In dit laatste kader kan men denken aan gevallen waarin het aanbod, naast de vervalttermijn, een – tijdgerelateerde – voorwaarde bevat; zie MvA II, *Parl. Gesch. BW Boek 6*, p. 888 ('zolang de voorraad strekt').

6. De Hoge Raad tilt de kwestie boven het casusniveau uit en presenteert een verfijnde interpretatie van art. 6:223 lid 2 BW: voor bescherming van de te late acceptant is alleen plaats, 'indien de niet-tijdigheid van haar aanvaarding voor haar niet duidelijk was, noch behoorde te zijn' (r.o. 3.3.2 slot). In deze zin ook A-G Wissink, onder 3.6.4.

De tekst van art. 6:223 lid 2 BW is rechtstreeks op het bij de ontvanger (aanbieder) ontstane beeld afgestemd. Doordat de Raad ditmaal de afzender (acceptant) en diens bescherming in de schijnwerper plaatst, brengt hij in het artikellid in wezen een *tussenstation* in, dat aan de uiteindelijk toets bij de ontvanger (aanbieder) voorafgaat. Dit tussenstation is niet noodzakelijk en daarom licht verrassend, maar is zeker niet onaantrekkelijk. Het situeert de problematiek nadrukkelijk in het krachtenveld van het gerechtvaardigde vertrouwen *over en weer*, dat de totstandkoming en uitleg van overeenkomsten structureel beheerst. Vgl. MvA II, *Parl. Gesch. BW Boek 6*, p. 888.

Aan de wettelijke zinsnede 'voor de wederpartij niet duidelijk was' voegt de Hoge Raad toe: 'noch behoorde te zijn'. Heeft de rechter hiermee een omissie van de wetgever gerepareerd (vgl. art. 3:11 BW)? Het komt mij voor van niet. Dat de wet die appendix niet noemt, is terug te voeren op het technische punt dat het artikellid – zonder tussenstation – het perspectief van de ontvanger (aanbieder) kiest. Vanuit de ontvanger bezien is het niet zinvol bij de afzender (acceptant) te differentiëren tussen duidelijk zijn en duidelijk behoren te zijn. Pas wanneer men – zoals de Raad thans doet – de afzender afzonderlijk bestudeert, betreedt de gebruikelijke vertrouwensstweeslag het toneel. Een inhoudelijke bijschaving levert zulks niet op.

7. *Ongerechtvaardigde verrijking.* Voor de periode tussen de ontbinding en de uiteindelijke teruggave van het scherm baseert Grenkefinance haar eis tot betaling van de leasetermijnen op ongerechtvaardigde verrijking (art. 6:212 BW). De Hoge Raad onderscheidt twee mogelijkheden.

a. Tussen partijen bestond *geen* leaseovereenkomst. Nu zal er gewoon, in het licht van de omstandigheden van het geval, moeten worden beoordeeld of en in hoeverre aan art. 6:212 BW is voldaan (r.o. 3.4.3).

b. Tussen partijen bestond *wel* een leaseovereenkomst. In dit geval acht de Raad art. 7:225 BW van toepassing (over huur, maar de onderhavige lease

staat daarmee op één lijn): als de huurder na het einde van de huur de zaak onrechtmatig onder zich houdt, kan de verhuurder een schadevergoeding eisen ter grootte van ten minste de huurprijs. De schade wordt dan dus naar objectieve maatstaven berekend (r.o. 3.4.2). Van onrechtmatigbehouden zou geen sprake zijn in geval van goetdinden van de lessor; Van de Booren heeft daarop duidende gesprekken gesteld, maar niet bewezen (hof, r.o. 7.15). De inschakeling van art. 7:225 BW lijkt te schuren. Dit artikel heeft naar aard en plaatsing betrekking op schadevergoeding wegens een toerekenbare tekortkoming (inzake de verbintenis tot teruggave ex art. 7:224 BW). Zie *Parl. Gesch. Huurrecht*, 2008, p. 364–365. Dat brengt een andere gerichtheid met zich mee: bij art. 7:225 BW gaat het enkel om (compensatie van) de geleden schade, terwijl art. 6:212 BW cumulatief drie plafonds hanteert: (i) verrijking bij de één, (ii) verarming (schade) bij de ander, (iii) de redelijkheid. Wellicht beperkt de Raad zich hier tot het schadeaspect in het kielzog van het cassatiemiddel (onder 3), dat ook slechts op de schade ingaat. Over ongerechtvaardigde verrijking leert art. 7:225 BW ons echter maar weinig.

De afronddende verwijzing naar HR 24 mei 2013, NJ 2013/540, m.nt. J.L.R.A. Huydecoper (*Credit Suisse/Subway*), roept eveneens vragen op. Dat arrest betreft een verrijkingsvordering inzake het gebruik van bedrijfsruimte; de zittende onderhuurder was die ruimte blijven gebruiken en had met de eigenaar onderhandeld teneinde haar in de toekomst te behouden. De Raad achtte het toen passend 'de schade van de eigenaar in het onderhavige geval naar objectieve maatstaven te berekenen' (r.o. 3.3). De nu voorliggende casus is aanzienlijk 'zachter': de toestemming van de lesee is materieel dun, en het leaseobject is niet daadwerkelijk gebruikt (hof, r.o. 7.15). Deze en verdere gezichtspunten kunnen van belang zijn voor de vraag of en in hoeverre een (ongerechtvaardigde) verrijking voorligt.

Aldus beschouwd liggen de twee door de Hoge Raad onderscheiden situaties (a en b) minder ver uiteen dan het arrest suggereert.

8. *Reflexwerking Colportagewet*. Van de Booren voert voorts aan dat de (eventuele) leaseovereenkomst nietig dan wel ontbonden is op grond van art. 24 resp. 25 Colportagewet. De Colportagewet (Colpw) is geschreven voor jegens 'een particulier' verrichte colportage (art. 1 lid 1 sub d Colpw); zij strekt dus tot consumentenbescherming. Van de Booren betoogt dat zij, als kleine ondernemer (eenmanszaak), sterk op een particulier lijkt en daarom een 'reflexwerking' van de Colportagewet kan inroepen.

De Hoge Raad kent aan art. 24–25 Colpw géén reflexwerking toe. De gerechtshoven namen dit zelfde standpunt reeds in; zie voor vindplaatsen de A-G, onder 3.24, noot 33. De Raad draagt de volgende – inderdaad overtuigende – argumenten aan (r.o. 3.5).

a. Tekst en parlementaire geschiedenis van de Colportagewet.

b. Tekst en parlementaire geschiedenis van haar opvolger, afdeling 6.5.2b BW. De Colportagewet is inmiddels oud recht. Op 13 juni 2014 is zij vervangen door afdeling 6.5.2b BW (Bepalingen voor overeenkomsten tussen handelaren en consumenten), art. 6:230g–230z BW, waarin een aantal artikelen betreffende 'overeenkomsten buiten de verkoopruimte' is opgenomen. De nieuwe afdeling, strekkende tot implementatie van Richtlijn 2011/83/EU (consumentenrechten), is welbewust tot consumenten beperkt.

c. De aard van de betrokken regels. In casu gaat het om een vormvoorschrift (in tweevoud ondertekende akte, art. 24 Colpw *oud*), met daaraan gekoppeld een wettelijke bedenktijd (art. 25 Colpw *oud*). Deze regels brengen, aldus de Hoge Raad, mee dat duidelijkheid moet bestaan over de hoedanigheid van de wederpartij van de handelaar.

9. 'Reflexwerking' is met name in verband met algemene voorwaarden een algemeen erkend verschijnsel (art. 6:236–237 BW); zie o.a. *Parl. Gesch. BW Boek 6 Inv.*, p. 1662, 1670, 1677; *Asser/Hartkamp & Sieburgh 6–III* 2014/502–503. Een andersoortig voorbeeld is de reflexwerking van art. 185 WvW (aansprakelijkheid voor motorrijtuigen) in geval van eigen schuld van de gemotoriseerde; zie o.a. *Asser/Hartkamp & Sieburgh 6–IV* 2015/287. Waarom ligt het ditmaal anders? De sleutel ligt in de aard van de weerspiegeling.

a. *Inkleurende reflex*. De zwarte en grijze lijst van art. 6:236–237 BW gelden blijkens hun aanhef alleen voor consumenten. Ten gunste van een partij die materieel op een consument lijkt, kan een reflexwerking bestaan: het feit dat het beding op de consumentenlijst staat, weegt dan mee ter bereiking van het oordeel dat dat beding ook jegens de niet-consument onredelijk bezwarend is in de zin van art. 6:233 sub a BW (en daarmee vernietigbaar). Het resultaat van deze reflectie is dus 'meewegen als gezichtspunt', binnen een norm die zelf niet tot consumenten is beperkt en dus reeds op de situatie van toepassing is. Bij zo'n inkleuring staat de rechtszekerheid niet op het spel.

b. *Creërende reflex*. De reflectie die Van de Booren verdedigt, is van een heel ander kaliber. De rechter zou, 'vanuit het niets', voor niet-consumenten een vormvoorschrift (à la art. 24 Colpw) en een wettelijke bedenktijd (à la art. 25 Colpw) creëren. Bij zulke 'scherp nieuwe' resultaten komt alras de rechtszekerheid in het gedrang, zeker wanneer – zoals hier – (i) het gaat om ingrijpende regels, die beslissen over leven of dood van het contract, terwijl bovendien (ii) de extra doelgroep moeilijk valt af te bakenen ('kleine ondernemers'; r.o. 3.5). De afwijzing van de litigieuze reflexwerking berust daarmee op solide grond.

Van de Booren voert nog aan dat de reflexwerking kan plaatsvinden binnen een algemene bepaling als art. 6:248 BW (redelijkheid en billijkheid) of art. 6:162 BW (onrechtmatige daad). Deze gedachtegang heeft als voordeel, dat deze artikelen de relatie reeds beheersen en dus niet plotseling van toepas-

sing worden. Toch biedt ook deze route geen soelaas (r.o. 3.5 slot). De uitkomst dat ten gunste van niet-consumenten een vormvereiste c.q. bedenktijd zou ontstaan, blijft immers 'scherp nieuw' en op rechtszekerheidsgronden ongewenst.

In dit tweede type gevallen kan de term reflexwerking mijns inziens beter worden vermeden. In wezen is hier een klassieke analogische wettoepassing aan de orde, die als zodanig — niet verhuld door de sluier van een reflexidee — beoordeling verdient. Vgl. A-G Wissink, onder 3.26.

10. Een eventuele terreinverbreding van dit type consumentenbeschermende regels zou op de weg van de wetgever liggen. Maar juist van wetgeverszijde is, nog onlangs, een uitbreiding tot kleine ondernemers van de hand geweest. Zie de A-G, onder 3.22. Acquisitiefraude wordt inmiddels via andersoortige wetgeving bestreden; zie art. 6:194 lid 2-4 BW en art. 326d Sr (*Stb.* 2016, 133 en 228).

Jac. Hijma

NJ 2017/313

HOGE RAAD (CIVIELE KAMER)

24 maart 2017, nr. 15/05837

(Mrs. C.A. Streefkerk, G. Snijders, G. de Groot, C.E. du Perron, M.J. Kroeze; A-G mr. T. Hartlief)
m.nt. J. Spier

Art. 3:310, 6:2 BW; art. 6 EVRM

RAV 2017/67
RCR 2017/52
RvdW 2017/368
JAR 2017/112
RAR 2017/86
NJB 2017/783
TRA 2017/63
JWB 2017/124
ECLI:NL:HR:2017:494
ECLI:NL:PHR:2016:1330

Asbest; mesotheliom. Aansprakelijkheid werkgever. Toepasselijkheid dertigjarige verjaringsstermijn (art. 3:310 lid 2 BW)?; overgangsrecht. Beroep op verjaring naar maatstaven redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar?; maatstaf; gezichtspunten HR 28 april 2000, NJ 2000/430 (*Van Hese/De Schelde*). Toegang tot de rechter (art. 6 EVRM).

Art. 3:310 lid 5 BW is volgens art. 119b Overgangswet NBW niet van toepassing op schadeveroorzakende gebeurtenissen die vóór 1 februari 2004 hebben plaatsgevonden. De rechtsvordering tot vergoeding van schade ten gevolge van blootstelling aan asbest vóór 1 februari 2004, verjaart derhalve ingevolge art. 3:310 lid 2 BW in ieder geval door verloop van dertig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt.

De verjaringstermijn van dertig jaar kan op grond van art. 6:2 lid 2 BW buiten toepassing blijven wanneer onzeker is of de gebeurtenis die de schade kan veroorzaken (de blootstelling aan asbest) inderdaad tot schade (de ziekte mesotheliom) zal leiden, die onzekerheid zeer lange tijd is blijven bestaan en de schade in die zin naar haar aard verborgen is gebleven dat zij daadwerkelijk is ontstaan en dus pas kon worden geconstateerd nadat de verjaringstermijn reeds was verstreken. Of toepassing van de verjaringstermijn van dertig jaar na de gebeurtenis waarop de aansprakelijkheid berust, inderdaad naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, moet met inachtneming van alle omstandigheden van het concrete geval worden beoordeeld aan de hand van de in HR 28 april 2000, NJ 2000/430, m.nt. A.R. Bloembergen, onder a tot en met g vermelde, niet limitatief bedoelde, gezichtspunten. Onder de gegeven omstandigheden komt aan de gezichtspunten (c) en (e) in dit geval zoveel meer gewicht toe dan aan de overige gezichtspunten, dat het beroep op art. 6:2 lid 2 BW niet kan slaan.

De toegang tot de rechter (art. 6 EVRM) is in het hier weergegeven stelsel voor mesotheliom-slachtoffers voldoende gewaarborgd. De onderhavige beperking tast niet het wezen van het recht op toegang tot de rechter aan, dient een legitiem doel en is proportioneel aan het daarmee nagestreefde doel.

Van Otterloo is in de periode tussen 1953 en 1969 werkzaam geweest voor een rechtsvoorganger van verweerder in cassatie, Maersk. In augustus 2010 is bij Van Otterloo de diagnose maligne mesotheliom gesteld. Voor de daaruit voortvloeiende schade heeft Van Otterloo bij brief van 17 september 2010 Maersk aansprakelijk gesteld. Van Otterloo is kort nadien overleden aan de gevolgen van mesotheliom. Heijnen, eiseres tot cassatie, is erfgenaam van Van Otterloo. In rechte vordert zij een verklaring voor recht omtrent de aansprakelijkheid van Maersk en een veroordeling van Maersk tot schadevergoeding. In navolging van de kantonrechter heeft ook het hof de vorderingen als zijnde verjaard op de voet van art. 3:310 lid 2 BW afgewezen, daarbij het beroep van Heijnen op art. 6:2 lid 2 BW verwerpend. Hiertegen richt zich het cassatiemiddel dat klaagt over de verwerping van het beroep op art. 6 EVRM en het beroep op art. 6:2 lid 2 BW.

Een rechtsvordering tot vergoeding van schade door letsel of overlijden verjaart volgens art. 3:310 lid 5 BW in afwijking van art. 3:310 lid 1 en 2 BW slechts door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Art. 3:310 lid 5 BW is volgens art. 119b Overgangswet nieuw BW echter niet van toepassing op schadeveroorzakende gebeurtenissen die vóór 1 februari 2004 hebben plaatsgevonden. Daarom verjaart een rechtsvordering als de onderhavige, die strekt tot vergoeding van schade die een gevolg is van blootstelling